

הרפתקאות באנדים שבפרו

אוגוסט-ספטמבר 2008
יומן מסע מאת אפרת נקש ©

חלק ראשון – הכנות למסע וטיולים סביב הוארז

תוכן החלק הראשון

- 1..... לקראת הנסיעה
- 2..... הכנות
- 3..... הדרך לפרו
- 4..... הנחיתה בפרו
- 5..... טיולים באזור הוארז
- 6..... קורדיירה בלנקה וקורדיירה נגרה

חלק שני [טרק סובב הוואי-וואש](#)

חלק שלישי [המשך טיולים באנדים ונספחים](#)

לקראת הנסיעה

התחלתי לחלום על פרו בסוף שנות השמונים, כשצפיתי בסרטה של שירלי מקליין "תלויה על חוט השערה" (Out on a Limb, Shirley Maclaine, USA 1987). שירלי מתארת את הגילוי העצמי וההתעוררות הרוחנית שחוותה, ולמעשה היה זה מתאורי המסע של שירלי בפרו שלמדתי את הטיפ, שהכי חם כשישנים ללא בגדים בשק שינה מבודד וחם (במקרה שלה היה זה פונצ'ו איכותי). קראתי ושמעתי סיפורי מסעות מרתקים מחברים שטיילו בפרו, ואחרי שקראתי את יומן המסע המרגש של גילי חסקין [הקורדיליירה ווייווש בפרו](#) (יולי 2007), החלטתי לצאת לטרק המקיף את הקורדיירה הוואי-וואש ([Cordillera Huayhuash](#)). קורדיירה היא רכס הרים, והוואי-וואש משמעו סוג של סמור בשפת הקצ'ואה המקומית ([Quechua](#)). הטרק קשה, כמעט כל יום עולים עליות תלולות לגובה של כ-5,000 מ' כדי לחצות מעברי הרים, ובלילות ישנים בגובה מעל 4,000 מ'.

הצעתי לאביב, איתו יצאתי לטרק לקנצ'נג'ונגה בנפאל באביב 2006 ([לצפיה בתמונות מהטרק...](#)), להצטרף לטרק בפרו, ולשמחתי הרבה הוא הסכים. הצעתי גם לעפר ומרגו להצטרף, אך הם סרבו. שניהם חששו מהשהות הממושכת בגבהים, מבלי יכולת לרדת למקום נמוך יותר. נעים סיפר לי שהוא מתכנן לטייל בפרו באותה תקופה שאני מתכננת, הוא טען שהוא לא רוצה "לבזבז זמן" (כלשונו) על טרק הסיבוב המלא, ודיברנו שאולי נטייל יחד לפחות בחלק מהזמן.

מתי לצאת? העונה המומלצת היא בין מאי לספטמבר, שהיא העונה היבשה והקרה. חודש מאי הוא סוף העונה הגשומה שבה גם יורדים השלגים, הפסגות עדיין מכוסות בשלג, שהולך ונמס בעונה היבשה. במאי גם ירוק יותר, ולכן הנופים צבעוניים יותר. חודש ספטמבר הוא סוף העונה היבשה והקרה. פסגות ההרים עדיין מושלגות, ויש סיכוי לשלג טרי במעברי ההרים. כמות המשקעים הממוצעת נמוכה ביותר בחודש אוגוסט. מזג האוויר מאד הפכפך באזור זה, ולזכות במזג אוויר טוב זה עניין של מזל. העדפתי לצאת במאי בגלל הירוק, אולם לא יכולתי לצאת במאי הקרוב. אביב לא רצה לדחות למאי הבא, והחלטנו לצאת באוגוסט 2008.

כמה זמן צריך לטרק? החלטנו ללכת את הסיבוב המלא, כולל כל המסלולים הצדדיים אל נקודות התצפית המיוחדות (למרות שטרק של 8 ימים פופולרי יותר). [באתר של טום](#) (Tom Shearman), מדריך אנגלי המנסה בטרק זה ומאד אדיב בשיתוף הניסיון שצבר, מצאתי תכנית של 13 ימים לטרק סובב הוואי-וואש בכוון השעון. מכיוון שאביב חיפש את השהות המינימלית, חישבתי שנדרשים מינימום 19 ימים בפרו לא כולל טיסות (הטיסות מישראל לפרו יכולות לקחת עד יומיים בכל כיוון):

יום 1 – נסיעה באוטובוס מלימה להוארז ([Huaraz](#)), אפשרית נסיעת לילה)

ימים 2-3 – התאקלמות בהוארז בגובה 3,090 מ'

ימים 4-16 – 13 ימי טרק (כולל נסיעה מהוארז לתחילת הטרק וחזרה להוארז)

ימים 17-18 – ימים פנויים למקרה שמזג האוויר ישתבש במהלך הטרק, ונוכל להמתין שיתבהר

יום 19 – אוטובוס מהוארז ללימה (אפשרית נסיעת לילה)

החלטתי להאריך את השהות שלי באזור הגעתי להחלטה להגיע שבוע לפני אביב, לארגן לנו את המיניהלות לטרק, וגם לבצע טרקים קצרים להסתגלות. אביב הגיע ל-24 ימים, ולכן תכננתי שאם נסיים את הטרק בזמן, נמשיך לקוסקו (Cusco), נבקר במאצ'ו פיצ'ו (Machu Picchu), ואחרי שאביב יחזור לארץ אמשיך לטייל בפרו בגפי.

בדרך חזרה תכננתי לבקר את חברתי דפנה באוקלהומה סיטי שבארה"ב.

הכנות

מכיוון שכרטיסי טיסה זולים אוזלים במהירות, הזמנתי כרטיסי טיסה חצי שנה מראש. החלטתי לנסוע דרך ניו יורק כדי לרכוש מצלמה חדשה (סוף סוף הכריזה על מצלמה דיגיטלית חדשה שעונה למשאלות ליבי). הזמנתי טיסות לניו יורק בנקודות שצברתי בטיסות קודמות. עבור הטיסות מניו יורק ללימה וחזרה, מצאתי אתרים באינטרנט בהם ניתן למצוא את כרטיסי הטיסה הזולים ביותר. לא הצלחתי לרכוש את הכרטיסים ישירות באתרים אלו, מכיוון שבשלב החיוב בכרטיס אשראי, ישראל לא הופיעה ברשימת המדינות. בחרתי בטיסות של חברת Spirit Airlines, ודרך אתר החברה הצלחתי לרכוש את הכרטיסים, וגם לבחור את המושב ולשלם עבור המטען. את הטיסות מניו יורק לאוקלהומה סיטי וחזרה הזמנתי בנקודות שצברתי בטיסות קודמות.

חדר זול ללילה במלון בניו יורק מצאתי באכסניית Bowery's Whitehouse Hotel of New York. הזמנתי חדר באכסניה בלימה, Hostal de las Artes. הנק, שביצע את ההזמנה עבורי בלימה, המליץ לי להזמין כרטיס אוטובוס מלימה להוארז בחברת Cruz Del Sur, באמצעות Info Peru באימייל. התגובה שלהם הייתה מיידית, והזמנתי כרטיס נסיעה.

כדי ללמוד על פרו בכלל ועל טרק הוואי-וואש בפרט, הזמנתי באינטרנט שני ספרים: [הלוני פלנט על פרו](#), וכן [Peru and Bolivia: the Bradt Trekking Guide](#).

לאורך טרק הוואי-וואש אין בקתות לינה וגם לא מקומות לקנות בהם אוכל. לפיכך יש לצאת לטרק עם אוהלים, שקי שינה ומזרונים (הקור שם עז), עם אוכל ל-12 יום, ועם ציוד להכנת האוכל. מכיוון שזהו ציוד רב, יוצאים לטרק עם חמר (Arriero) וחמורים אשר נושאים את הציוד. לכן נדרש להתקשר עם סוכנות טיולים שתסייע בלוגיסטיקה. קראתי המלצה על סוכנות הטיולים אנדיאן קינגדום (Andean Kingdom), והתכתבתי עם בחורה נחמדה בשם לוסיאנה (Luciana).

כפי שהזכרתי לעיל, בטרק הוואי-וואש הולכים בגובה רב, בטווח שבין 4,000-5,000 מ' (ראה "נספח א - מסלול הטרק" בחלק השלישי של יומן מסע זה: [המשך טיולים באנדים ונספחים](#)). לפיכך היה עלינו לתכנן את ההתאקלמות לגובה, כדי להמנע ממחלת גבהים. בשני הספרים מצאתי אפשרויות רבות. לשמחתי לוסיאנה הצליחה להבין מה אני אוהבת, והוסיפה רעיונות. בנוסף היא המליצה על לינה בהוארז בביו הוריסונטה (Bello Horizonte), אכסניה אשר נמצאת בפאתי העיירה, במרכז שכונה מקומית.

עשיתי בדיקות כלליות, נמצאתי בריאה, וערכתי בדיקת שיניים. ביקרתי במרפאת הבריאות המחוזית וקיבלתי חיסון לטיפוס הבטן, כיוון שתוקפו של החיסון הקודם פג. שאר החיסונים היו בתוקף.

[באתר של Tom Dempsey](#), שהלך רק חלק מהסיבוב ב-8 ימים, קראתי שהצמח ג'ינקו בילובה (Ginkgo Biloba) עוזר למניעת מחלת גבהים (במינון של 120 מ"ג ביום, יש להתחיל לבלוע 5 ימים לפני התחלת העליה), ורכשתי כמוסות.

חישבתי את הכסף המזומן שלקחתי איתי לפי מידע ב-Lonely Planet, לפיו עלות של יום בפרו בתנאים פשוטים היא US\$25. בדעבד העלות הממוצעת עבורי היתה של US\$40 ליום (ראה "נספח ב - טבלת הוצאות" בחלק השלישי של יומן מסע זה: [המשך טיולים באנדים ונספחים](#)).

הדרך לפרו

פסעתי עם אחרוני הנוסעים בשרוול העליה למטוס בנתב"ג. הדייל של SWISS עמד בפתח, קידם את הנוסעים בחיך, ברך אותם, והנחה אותם למושב באנגלית. כשהגעתי אליו הוא עבר בטבעיות לגרמנית, ברך אותי והנחה אותי למושב. חייתי אליו כדי לא להביך אותו. בעבר, כשבמקומות שונים בעולם ניסו המשוחחים איתי לנחש את מוצאי, המדינות הראשונות שציינו היו גרמניה, צרפת או איטליה. חשבתי שזה בגלל המבטא החורק שלי באנגלית, אחרי הכל, המורה הראשונה שלי לאנגלית היתה מגרמניה. אך הפעם לא אמרתי מילה. ומה שמדהים הוא שגם הדייל בטיסת ההמשך מציריך לניו יורק עבר לגרמנית כשפנה אלי. גם אליו חייתי. כנראה שיש גם משהו במראה שלי, לא רק בדיבור.

נמנמתי במושב המטוס, וכשפקחתי את עיני נמתח פס ורוד של זריחה לאורך האופק. הצבע הוורוד הנהדר והחם עיטר את תחילתו של מסע נפלא.

נחתתי בניו יורק ב-30 ביולי 2008, ומשדה התעופה JFK נסעתי לאכסניה שבה הזמנתי לעצמי חדר. בנסיעות העסקים המרובות שלי הכרתי רק את השימוש במוניות. כל כך נהניתי לגלות בנסיעה זו עד כמה נוח השימוש בתחבורה הציבורית גם בניו יורק. מכיון שאני בונה לעצמי תוכניות מאד מרווחות, ההתנהלות בתחבורה הציבורית מאד נינוחה עבורי. איזה כיף של עולם חדש! נהגי האוטובוס בניו יורק אדיבים במיוחד, ובעת המתנה לאוטובוס, אישה יעצה לי להכין כסף קטן. השארתי את התרמיל הגדול בחדר האיחסון של האכסניה, ומיהרתי ל-B&H לקנות את המצלמה החדשה שאני מחכה לה כבר כמה חודשים, Sony Alpha 350.

כשחזרתי לאכסניה הבנתי לאן הגעתי. החדר שקיבלתי היה מעין קיטון בגודל מיטת יחיד, ועוד חלל באותו גודל, דהיינו, מקום מצומצם שמספיק בקושי לתרמיל אחד גדול. לא התכוונתי לפתוח את התרמיל הגדול, ולכן עבורי זה היה בסדר. המקלחת והשרותים המשותפים היו בהחלט נוחים ומתאימים. בלילה גיליתי שהמשמעות של סורג העץ המונח כתקרה היא שהחלל של החדרים משותף, וניתן לשמוע את הקולות מהחדרים הסמוכים. היה נחמד לגלות שהבעלים היהודי העניק לי הנחה אוטומטית, כמו לכל האורחים מישראל, US\$28 במקום US\$36.

ישבתי על המיטה ונאבקתי בעטיפות הפלסטיק הבלתי נפתחות. אני מבינה את הצורך בעטיפות שלא ניתן לפתוח בחנות, כדי למנוע מקונים להכניס לתיקים בטעות את הפריט שבדקו, וכדי למנוע מפריטים קטנים במיוחד ללכת לאיבוד. אבל איך בדיוק מצפים שתיירים שטסים יצליחו לשחרר את הפריטים מכלא הפלסטיק, כשאינן ברשותם כלי חד? כשגמרתי להרכיב את המצלמה נותר בידי צעצוע קטן וערימה ענקית של עטיפות. שום פרופורציה. איזה בזבז נורא של עטיפות פלסטיק. נהניתי להחזיק במצלמה, קטנטנה (יחסית ל-DSLR), ומתאימה לכפות הידיים שלי. הרגשתי נפלא כשגיליתי את התכונות הקטנות והמבריקות של סוני.

למחרת בבוקר החלטתי להשלים עוד שני פריטים למצלמה, והליכת הבוקר הנמרצת שלי מהסוהו ועד ל-B&H נמשכה שעה, ברחובותיה המתעוררים של ניו יורק. הגעתי לפני פתיחת החנות, ונכנסתי לאכול ארוחת בוקר ב-Skylight Diner ברחוב 34, בין השדרה השמינית לתשיעית. היה מאד קשה למצוא בתפריט משהו בריא. אין סלט ירקות, ואין אף תוספת של ירקות. מסביב ראיתי את המלצרית מגישה אומלטים שוחים בשמן ובייקון מטוגן, בכמויות ענקיות לסועד. כשסוף סוף גיליתי את ה-Cereals עם פירות, חייתי כשהוגשה לי קופסת קרטון קטנה של פיתית דגנים מעובדים וכוס חלב. אין יוגורט. הסתכלתי מסביב על ההתנהלות המלחיצה במסעדה, המלצרית מתרוצצת במרץ, חוזרת על הזמנות בקול רם. ישבתי רגועה ונינוחה, וחייתי שחנות B&H תפתח ב-9:00.

לפרו המשכתי בטיסה של Spirit Airlines. גיליתי כיצד מצליחה ספיריט להוזיל כל כך את מחיר הכרטיסים: רכישת הכרטיסים מתבצעת ישירות ע"י הנוסעים באמצעות האינטרנט, כולל הדפסת כרטיס עליה למטוס עבור הטיסות הפנימיות. מחיר הכרטיס מודולרי, ואחרי ששולם הכרטיס הבסיסי, עבור כל טיסה ניתן לשלם עוד US\$10 כדי לשמור מושב, ועוד US\$10 עבור כל תיק מטען. באזור ה-Check In של החברה היו עמדות אינטרנט רבות, בהן ניתן היה להדפיס את כרטיסי העליה למטוס ואת התג למטען. היו מעט מאד דלפקים מאוישים. בטיסה עצמה הדיילים חילקו שתיה קלה, ניתן היה לרכוש חטיפים, אך לא היתה חלוקת אוכל וגם לא

תשתית להקרנת סרטים. המטוס היה חדש לגמרי (Airbus A319). מאד מצאה חן בעיני ההתנהלות המינימלית של חברת התעופה.

המראנו לתוך שמים שבהם ריחפו מגדלים של עננים, מעין ערימות של צמר גפן לבן. תמהתי כיצד העננים מרחפים? למה הם לא קופאים? המראה היה קסום. העננים, כמו נטולי השפעה של כח הכובד עיצבו מבנים יצירתיים, בסיס צר שממנו מתפתח נוף מרשים כלפי מעלה, מגדלים שמתפתחים לצדדים בשיפועים בלתי אפשריים, ערימות של כדורי צמר גפן מרחפות בשמים כחולים. אח"כ קראתי שאלו עננים ערמתיים המכונים גם ענני "קומולוס", המאופיינים בהתפתחות אנכית מובהקת. אם הייתי מבינה בזה בטח הייתי קוראת להם אלטוקומולוס, צירוקומולוס, או סטרטוקומולוס. אבל אני פשוט נהנית מקרני השמש של אחר הצהריים, אשר שיחקו עם כדורי הצמר גפן והוסיפו עומק וצבעים זוהרים.

שדה תעופה הביתי של ספיריט נמצא ב- Miami Florida, וממנו יוצאות ומגיעות טיסות ליעדים שונים בארה"ב, מרכז אמריקה, פרו וקולומביה. היעדים האקזוטיים אליהם נסעו אנשי שיחי היו Jamaica, Bahamas, Haiti, Puerto Rico, Costa Rica, Cayman Islands. בין הנוסעים לא הבחנתי באנשי עסקים. נראה היה לי שהלקוחות של הטיסות הזולות יוצאים לחופשות והרבה מהגרים מארה"ב שנוסעים לביקור מולדת.

הנחיתה בפרו

המטוס נחת בלימה והמתנו למטען. ההמתנה נראתה לי ארוכה, ואכן אחרי שעה התברר שהתרמיל שלי לא הגיע. דיילי הקרקע הפראנים היו חביבים ורגועים, והסבירו לי שרוב הסיכויים שהתרמיל יגיע עד למחרת באותה שעה. התברר שישנה טיסה נוספת שתנחת שלוש שעות מאוחר יותר, ב-2:00 לפנות בוקר. קיוויתי שהתרמיל בסה"כ לא עלה למטוס שלי, ויגיע לפרו מהר. במצבי היו עוד כעשרה נוסעים, שכנראה גרים בלימה או מתכוונים לשהות בה כמה ימים, ולכן קיבלו בהשלמה את העובדה שהמטען יגיע בעוד יום או יומיים. אבל לי היה כרטיס אוטובוס להוארז בשעה 9:00 בבוקר למחרת, ולא היה לי שום עניין להשאר בלימה.

הדאגה האמיתית שלי היתה שהתרמיל אולי נסע ליעד אחר, או אולי נשכח באיזו פינה. עד מתי לחכות לו בלימה? מתי להתחיל לרכוש ציוד חלופי כדי לא לאבד זמן מחד, ולא להוציא כסף מיותר מאיך? היכן בכלל אמצא ציוד איכותי לטרקים? ידעתי שאני לא יכולה לנסוע להוארז בלי ציוד, כי בהוארז קר.

כשדיילת הקרקע הבטיחה לי שתתקשר לאכסניה שבה שהייתי בלימה כשהתרמיל יגיע, בכל שעה, החלטתי לנסוע לאכסניה. הייתי מותשת ונסערת. נהג המוניתי שהזמנתי מראש דרך המלון סיפר לי שכך קורה כמעט בכל טיסה. עם הרבה כוונות טובות הוא הבטיח לי שישודר עוברי דחיה של כרטיס האוטובוס ושתוך יום הכל יסתדר.

הלכתי לישון בערך ב-1:00 לפנות בוקר. נהנית מכך שנשאתי בתרמיל הקטן שאיתי את מה שנדרש לביוליו של לילה באכסניה (מנסיון...), וכמובן שגם את כל החפצים שלא ניתן לרכוש בקלות. מה שלא עשיתי הפעם היה לברר ליד שער העלייה למטוס שהמטען עלה למטוס (למרות שאין זו ערובה לכך שהמטען אכן עלה למטוס). ב-3:00 התקשרה אלי דיילת הקרקע ובישרה שהתרמיל בידיה. היא הבטיחה שהתרמיל יגיע אלי לאכסניה עד לערב, ואני הזכרתי לה שוב את כרטיס האוטובוס ב-9:00 בבוקר להוארז. הצעתי להגיע אליה במונית כדי לקחת את התרמיל, וביקשתי שהיא תממן את המונית. היא פנתה לברר עוד משהו, ולבסוף, בשעה 4:00 הגיע התרמיל אלי לאכסניה.

הפראנים שמהם קיבלתי שרות היו נהדרים. חמים, איכפתיים, ועבדו עם כל הלב (הייתי ערה לכך במיוחד אחרי הביקור בניו יורק). החל בדיילים בשדה התעופה, דרך נהג המוניתי, תורן הלילה באכסניה בלימה, ו-Info Peru שהשאירו עבורי את כרטיס האוטובוס להוארז במעטפה באכסניה, ואני בתמורה השארתי במעטפה כסף עבור הכרטיס. יתרה מזו, בבוקר התקשרה אלי לולה מ-Info Peru כדי להעיר אותי בזמן, הסבירה לי שנסיעת מונית לתחנת האוטובוס בשעת העומס תארך חצי שעה, ושעלי להתייצב בתחנה חצי שעה לפני יציאת האוטובוס. ביקשתי מהעובד במלון עבורי מונית בטוחה לתחנת האוטובוס. חברת האוטובוסים Cruz del Sur עבדה במקצועיות, ואחרי ה-Check In לתרמיל ולנוסעים התארחנו בחדר המתנה נעים. באוטובוס הנוח ישבתי בקומה העליונה ליד החלון דרכו יכולתי ליהנות ממראות נפלאים. נסענו צפונה.

אחת השכונות הצפוניות של לימה משתרעת על גבעות, ובתיה צבועים בצבעים סגוניים עזים: צהוב, כתום, אדום, כחול, ורוד וחום. קריסטוף הבלגי שישב לידי סיפר לי שקרא בלונלי פלנט, שמאד מסוכן להסתובב בשכונות אלו, אבל המראה מבעד לחלון היה רבגוני ועשיר.

קטע מרהיב נוסף היה של דיונות. בנסיעה לאורך החוף התרוממו דיונות לצדי הדרך, ובהם תצורות מרשימות של עמודים ומגדלים, מזדקרים מתוך חול רך בצבע חום בהיר. בשלב מסוים פנה הכביש מזרחה, והחל לטפס על הרי האנדים. האובך הכבד שכיסה את אזור לימה הלך והתפוגג, ונחשפו שמים כחולים מקושטים בעננים.

במדורות ההרים פרחו פרחים נהדרים בכחול, אדם וצהוב. עברנו כפרים בהם פיזרו התושבים קלחי תירס ופלפלים לייבוש על הקרקע. פני השטח הגבעיים היו מטולאים בקלחי תירס צהוב, תירס סגול כהה, פלפלים אדומים ופלפלים כמעט שחורים. מאוחר יותר למדתי שבפרו כ-200 זני תירס בצבעים שונים. המראה היה נהדר.

כשעלינו לרמה התגלו רכסי ההרים המושלגים. השדות היו מכוסים עשב צהוב שזהר בצבעי אחר הצהריים. עברנו אגם כחול מדהים, והנוף היה עוצר נשימה.

טיולים באזור הווארְז

הווארְז נמצאת בעמק הנהר סנטה (Rio Santa), החוצה שני רכסי הרים מרשימים: ממזרח הקורדיירה בלנקה (Cordillera Blanca) הקפוא, שקיבל את שמו מהשלג הלבן המעטר את פסגותיו, וממערב הקורדיירה נגרה (Cordillera Negra) החום הנמוך ממנו, ושאינו מכוסה בשלג. הווארְז היא בירת ממלכת ההרפתקאות של האנדים, עיר של תרמילאים, ומהווה בסיס יציאה לטרקים רבים באזור. הווארְז נמצאת בגובה 3,050 מ'.

הגענו להווארְז ב-1 באוגוסט כמתוכנן בשעה 17:15, ולוסיאנה המתוקה מאנדיאן קינגדום, עמה התכתבתי לגבי הטרק, המתינה לי בתחנה. היא זיהתה אותי לפי התמונה שלי [באתר האינטרנט](#). יחד איתה נסענו במונית לאכסניה ביו הוריסונטה ([Guesthouse Bello Horizonte](#)), שבה הזמינה חדר עבורי. כפי שתארה לי במייל, עצרנו בלב שכונה בדרום העיר. אני אוהבת לגור בקרב המקומיים, כדי לחוש את התרבות המקומית וכדי לצפות באורח חייהם. הדברים הפשוטים עושים לי טוב. אהבתי את לוסיאנה שהבינה את הבקשה שלי. יחד עם לוסיאנה חזרנו במונית למרכז הווארְז, וקיבלתי סיור מזורז בעיר התרמילאים הנהדרת.

בשעה 19:00 פגשתי את נעים, בדיוק כפי שקבענו שבועיים לפני כן כשהיינו בארץ. נעים הגיע להווארְז יממה לפני. הוא אמר לי שאחרי יום אחד בעיר היא נמאסה עליו, וכל מה שהוא רוצה זה לצאת ממנה. הוא לקח אותי למסעדה מערבית לארוחת ערב, ותאר לי את תוכניותיו. הבנתי שלא נטייל יחד. היה לי נעים בחברתו, ובימי ההתאקלמות שלו אכלנו יחד, ושמחתי כשהסכים להתפשר איתי ולאכול במסעדות מקומיות.

נעים אסף מידע רב ומועיל לגבי הטיולים באזור. ישנם הרבה טיולים יומיים, שמעבר ליפי הנוף שבהם, הם גם מהווים הכנה מצויינת להתאקלמות לגובה. נעים דיבר גם עם מדריכים רבים ולמד היטב את מסלול הטרק סובב הוואי-וואש (הוא שינה את דעתו והחליט לצאת לטרק המלא). המסלול המינימלי הוא ללכת בשביל החמורים. אולם יש בקטעים שונים של הטרק דרכים אלטרנטיביות בהן ניתן ללכת רק ברגל, דהיינו, הן אסורות לחמורים. שבילים אלו עוברים בנוף מרשים, והחמורים הולכים בדרך הקלה יותר. בנוסף ישנם מסלולים צדדיים לנקודות תצפית מרשימות, כשהחמורים מחכים למטיילים במחנה. ישראלים צעירים רבים רוצים לחסוך בהוצאות, ומכיוון שמרבית הוצאות משולמות לפי יום טיול, הם מוותרים על המסלולים הצדדיים והדרכים האלטרנטיביות, ולכן יכולים להתקדם מהר יותר בטרק ולקצר את מספר הימים בטרק.

למרות שנטלתי כדורי אורמוקס לטיפול בהשפעה על ההתאקלמות לגובה, הרגשתי בלילה כאב ראש. התעוררתי למחרת מאוחר, איזה כיף, הסתיימו שלושת ימי הנסיעה. אכלתי ארוחת בוקר בחדר שטוף השמש של האכסניה.

יצאתי לשוטט ברחובות הווארְז ונהניתי מכל רגע. כל כך הרבה נשים אינדיאניות בחצאיות רחבות וססגוניות, לגבן קשור צעיף צבעוני בו הן נושאות משא או ילד קטן, ולראשן כובע לבד. אשה בלבוש מסורתי נקראת צ'ולה (Chola). כל כך הרבה אופי יש במראה שלהן. השוק של הווארְז חי, תוסס, צבעוני וריחני, ומלא בפירות רבים שלא היה לי מושג מה שמם ומה טעמם. אחת מהארוחות הטובות שלי היתה לקנות ערימה של פירות משונים ומסתוריים, ולאכול אותם באכסניה.

גיליתי במסעדות של המקומיים מגישים ארוחת Menu, הכוללת מרק, מנה עיקרית לפי בחירה של הבשר: עוף או בקר, עם תוספת של אורז עם שעועית או פסטה, ולקינוח תה צמחים (וכל זה ב-7 סול, Soles, שהם כ-7 ש"ח). בנוסף פזורות בהווארְז מסעדות Chifa רבות, בהן מגישים אוכל סיני זול מאד.

ברחובות העיר התקדמה תהלוכה של נגני תזמורת. למדתי שלכל קטע בעיר יש פטרון, ובמהלך סופי השבוע בחודש אוגוסט חוגגים ברחבי פרו בתהלוכות לכבוד הפטרונים. התזמורות המנגנות הוסיפו נופך נפלא לעיר השוקקת.

אחה"צ ישבתי באנדיאן קינגדום כדי לבחון את אפשרויות הטיול סביב הוארז. לסוכנות נכנס זוג צעיר מלימה; הם נראו נסערים. כשהתחילו לדבר בספרדית עלו לדמעות בעיני הבחורה. הסתבר שהם יצאו לטיול יומי מהאתר הארכיאולוגי פרה-אינקה Wilkawain אל Monterrey, כאשר תקפו אותם שודדים חמושים. באיומי אקדח לקחו מהם את התרמילים עם ארנקיהם, המסמכים, המצלמה ובה התמונות שצילמו, ואף אילצו אותם למסור את נעלי ההליכה המצוינות שנעלו. הזוג נאלץ להמשיך בדרך עם גרביים דקות, עד שפגשו מקומיים שנתנו להם נעלים ישנות. נעים סיפר לי שכל הישראלים שפגש, אבל כולם, עברו איזו חוויה של גניבה או שוד. לא נשמע מעודד.

נעים התחבר לסוכן טיולים בשם אלכס, מסוכנות AndeXplora. עפ"י הבדיקות שלו, אלכס מאד מקצועי ואמין. אלכס, בן 33, מטפס הרים ומדריך טיפוס. כשהיה בן 15 הוריו התגרשו, והוא הרגיש בבית שבלימה בתוך מלחמה. הוא החליט לברוח להוארז, ומזה 15 שנים שהוא גר שם. את סוכנות הנסיעות שלו הוא בנה בהדרגה, ויצר קשר עם Andean Trails שבסקוטלנד, מהם הוא מקבל קבוצות להדרכה בפרו, אקוודור וארגנטינה. בביתו שני חדרים המיועדים לארוח מטיילים, וללקוחותיו הוא מציע את הלינה בחינם.

ביום ראשון ה-3.8, הלכתי עם אלכס לארוחת צהרים. אלכס הסביר לי שמשמעות השם גרינגו (Gringo) הוא בהיר, בלונדיני, אך מקורו במלחמת ארה"ב מקסיקו בשנים 1846-48, בה קראו המקסיקנים Green Go לחיילי ארה"ב במדים הירוקים.

בימי ראשון, במזרחה של הוארז במעלה הגבעה, ברחוב Jose Olaya, מכינים המקומיים תבשילים ביתיים מסורתיים, מוציאים לרחוב שולחנות וכסאות, ומוכרים את האוכל. מרבית הסועדים הם מקומיים ותיירים פרואנים. הרחוב נמצא באזור היחיד ששרד את רעידת האדמה הגדולה בשנת 1970, שהיתה בעוצמה של 7.7 בסולם ריכטר, הרגה 18,000 מתושבי הוארז (כמחצית), והרסה 90% מהעיר.

הפרואנים ברחוב לבשו בגדים סגוניים, על השולחנות היו פרושות מפות צבעוניות, והרחוב שקק חיים. אנחנו הזמנו פאצ'אמאנקה (Pachamanca), שהוא מאכל מסורתי מתקופת האינקה. Pacha פרושו אדמה, ו-Manca הוא אוכל, ואת האוכל מבשלים כשהוא קבור באדמה (בדומה ל-Curanto בצ'ילה וארגנטינה). חתיכות הבשר, בקר, כבש ועוף, היו עטופות בעלי בננה, ועוד עטיפות נייר, קשורות בחוט. גוש מקמח תירס ממולא בשר היה עטוף בעלה של תירס, וקשור ברצועה מעלה התירס, ועוד גוש מקמח תירס עם מילוי מתוק היה עטוף אף הוא בעלה של תירס. עוד בצלחת הוגשו תפוח אדמה, בטטה, תרמילי פול ותירס לבן. אלכס הזמין לנו שתיה בשם צ'ילה (Chicha), בירה מתירס צהוב שתסס (אלכוהול טבעי, לטענתם). האוכל היה משובח ומשביע.

כאב הראש לא עזב אותי שלושה לילות. למחרת לוסיאנה הלכה איתי לשוק לקנות אבקת משקה אנרגיה לספורטאים. בנוסף, לוסיאנה הביאה אותי אל חנות תרופות ממרכיבים טבעיים, אשר בה רקחו למעני משקה מריר בכוס קטנה, ועוד משקה חום וסמיך בכוס גדולה. אחרי כמה שעות הכאב חלף. וואללה, שלושה ימים לקח לי להתאקלם לגובה של הוארז. זרמתי עם ההסתגלות של הגוף שלי בהתנהלות רגועה. ביליתי בקפה אינטרנט, והשימוש במחשב עלה סולה (Sole) אחד לשעה (כשקל). למרבית התושבים אין מחשב בבית, ובעצם הקפה אינטרנט משמש בעיקר אותם, ומכאן המחיר הנמוך (בניו יורק ביקשו ממני US\$3.75 ל-30 דקות).

קורדיירה בלנקה וקורדיירה נגרה

למחרת התעוררתי בהרגשה נהדרת, סוף סוף ללא כאב הראש. הגיע הזמן להתחיל לטייל ובחזרתי לנסוע ל-Llaca Valley, בקורדיירה בלנקה. זהו מסלול קל עם נסיעה של שעה בכל כיוון; עליה מתונה של 4 שעות לגובה 4,500 מ', בילוי של שעה במקום וירידה ב-3 שעות. ערב לפני כן קראתי בלונלי פלנט שמקרי השוד הם במהלך טיולי היום סביב הוארז. אלכס אירגן נהג מונית שיאסוף אותי. כשעברנו בנסיעה בכפרים Monterrey ו-Wilkawain פחדתי. לא הייתי מוכנה להפרד מהמצלמה החדשה שאך רכשתי. לכן קיצרתי את הטרק, וביקשתי מאיטלו, נהג המונית, שייקח אותי עד לשער הכניסה לשמורה, ורק משם התחלתי לטפס בעמק. הלכתי לאורך נהר Llaca שמימיו באים מהקרחון המפסיר וצבעם תכלת חלבי. לצידו הדרך פרחו שני סוגים של תורמוס בכחול ובוורוד, ופרחים נוספים בצהוב. הדרך היתה נהדרת, מולי הזדקק קרחון אשר סימן לי את היעד. התחלתי את הטיפוס בגובה 3,400 מ', וטיפסתי עד לגובה 4,500 מ'. הרגשתי את האוויר הדליל, וכל 10-20 צעדים עצרתי לקחת נשימה עמוקה. לשמחתי הראש לא כאב לי. היתה לי תחושת התמצאות מוזרה, מכיוון שבפרו, הנמצאת בחצי הכדור הדרומי, השמש בצהרים נמצאת בצפון. ולכן כשהחושים אמרו לי "דרום", הייתי צריכה להפעיל "אינטואיציה שקולה", לחשוב שוב ולהגיע למסקנה שזהו בעצם הצפון. גם כשכיבסתי בכיור,

נכחתי שהמים מתנקזים בסיבוב נגד כיוון השעון. מזג האוויר התחלף במהירות משמש חמה לברד קל, ואחרי מספר דקות שוב יצאה לה השמש החמה. חזרתי מהטיול עם הרגשה נהדרת.

אנדרס (Andreas), בעל הסוכנות אנדיאן קינגדום מאז 2001, בנה בקתת מטיילים ליד קהילת הטון מאצ'אי (Hatun Machay), בקורדייה נגרה. את הבקתה הוא בנה ליד יער אבן, שהוא תוצר של פעילות וולקנית. אנדרס בנה מסלולי טיפוס בדרגות קושי שונות על מצוקי הסלעים ביער האבן. כתרומה לקהילה שממנה הוא שוכר את הקרקע שעליה בנה את הבקתה, הוא מלמד את ילדי בית הספר טיפוס מצוקים. בנוסף הוא גובה מכל מבקר 5 סולס ותורם אותם לקהילה.

ביום רביעי, 6.8, נסעתי להטון מאצ'אי עם אנדרס, קיטו (Santiago) מארגנטינה ובטני (Bethany) מקולורדו, ארה"ב. קיטו ובטני הכירו בטיול בדרום אמריקה, והחלו להתכתב באימייל. רגשותיהם גברו, והם החליטו להפגש שוב. בטני עובדת כמארגנת טיולים בדרום אמריקה עבור חברה קנדית, וקיטו עובד כמדריך טיפוס באנדיאן קינגדום. המפגש החוזר היה מאד מרגש עבורם, והם התנהגו כמו זוג אוהבים. מלכתחילה בטני לא תכננה שהות ארוכה עם קיטו, אך כרגשותיהם גאו, היא דחתה טיסה אחת, ומשלא יכלה לשנות את טיסת ההמשך, היא וויתרה על הכרטיס. כל כך רומנטי, הקרבה למען האהבה.

הגענו לבקתת המטיילים בהטון מאצ'אי (4,200 מ'), שהיתה מצויידת בכל מה שבקתת מטיילים צריכה: חדר לינה עם מיטות דו קומתיות, חדר אוכל גדול ובו אח ומטבח. בשטח שמאחורי הבקתה גרה משפחה של רועים נוודים. יומיים לפני שהגעתי הם עלו למקום כדי לרעות את הצאן. בתקופה הגשומה השדות ירוקים במקומות הנמוכים יותר, אולם בתקופה היבשה (אוגוסט עד דצמבר) הרועים עולים למקומות הגבוהים, בהם יש עדיין מספיק מרעה עבור הצאן. בתקופה זו הם ישנים בבקתות קש. על בסיס בנוי מאבן, הם מציבים ענפים ועליהם מניחים קש, העמיד לחדירה של גשם. הבקתות עגולות, שכן במבנה זה חם יותר. הם מבשלים על אש ליד פתח הבקתה. למשפחה עדר כבשים, עדר פרות, חמורים ותרנגולות. לזוג שני ילדים, ועמם גרה גם הסבתא ואח נוסף. הם קיבלו אותי בחום, והסכימו בשמחה שאצלם אותם. הרגשתי נפלא לצלם את הנשים בלבוש המסורתי הססגוני.

המשכתי עם אנדרס ליער האבן. ביער שתי מערות, ובהן ציורים בני יותר מ-2,000 שנה. המשכנו וביקרנו אשה זקנה בת 92. היא עלתה למקום עם משפחתה רק לפני יומיים, והם טרם התפנו לבנות עבורה את בקתת הקש לשינה. טיילנו בינות סלעי היער, בעלי צורות וצבעים מרשימים. פה ושם פגשנו קבוצות של מטיילים העוסקים בטיפוס. היה נפלא לראות עד כמה המקום מצליח ופורח.

ביום חמישי ה-7.8, בשעה 6:00 בבוקר, אלכס בא לאסוף אותי מהאכסניה, ויחד נסענו לטרק בן יומיים ללגונה 69. נסענו באוטובוס ציבורי עד ל-Yanama. הדרך נכנסת לשמורת הטבע Huascarán, שהוא ההר הגבוה ביותר בפרו (6,768 מ'), והשני בגובהו בדרום אמריקה. ירדנו מהאוטובוס באחד הפיתולים האחרונים בגובה 4,700 מ'. הדרך מסומנת באמצעות רוג'ומים (המכונים Ito בשפה המקומית), וידועה רק למדריכים בודדים. המסלול אינו פופולרי גם בגלל שיש לשלם את דמי הכניסה לשמורה בסך 65 סולס, לעומת המסלול שמתחיל את הטיפוס מחוץ לשמורה ואינו עולה כסף.

החל מתחילת המסלול הנינו מהמראה המרהיב של שתי הלגונות הכחולות בעמק Llanganuco, חבוקות בין הרים גבוהים. העננים היו נמוכים וכבדים, שלג ירד, ואלכס הצביע על סערה בלגונה 69. אלכס שקל אלטרנטיבות ללינה. השביל ירד ועלה במדרון, עד שהוביל על אחת השלוחות אל השביל המרכזי העובר בעמק Demanda. אבא אינטי (Tayta Inti), אל השמש, הפך קשוב לתפילתי, ומזג האוויר השתנה עת נוצרו קרעים בעננים, מהם ביצצה השמש החמה והמלטפת (מעניין, בעברית השמש היא נקבה, ובקצ'ואה השמש הוא זכר; בעברית הירח הוא זכר, ובקצ'ואה הירח היא נקבה).

הטיפוס לעבר הלגונה היה קשה, בשל המחסור בחמצן. היה לי קשה לנשום. כל כמה צעדים עמדתי כדי להסדיר את הנשימה. הגענו ללגונה באור אחרון. לגונה 69 נמצאת במרכז של מכתש. הדפנות סביב המכתש הן סחופת קרחונים, למעט קטע אחד של דופן המכתש שהוא סלע כהה ועליו תלוי קרחון ענק. צבע המים היה מיוחד, כחול ירקרק עשיר. השמים התבהרו, וניתן היה לראות את הקרחונים והפסגות המושלגות סביב ללגונה. המראה היה עוצר נשימה.

התמקמנו ללינה, בנינו את האוהל וחיממנו מים לשתייה. אלכס הוא איש הרים אמיתי, ואני הלכתי שבי אחרי ההתנהלות הטבעית שלו, הפשטות, והציוד המתאים. אלכס חתך חתיכה מנר ארוך, תפס אותו באמצעות הפלייר של הדרמן שלו, וכך האיר לנו הנר במרפסת האוהל, עם בסיס יציב ובלוי חשש שיפול. אלכס רקח תה צמחים בעל טעם מאד מיוחד. אט אט כיסו עננים את השמים.

ישבנו בפתח האוהל, ואלכס הכין לנו מרק לארוחת ערב. כשסיימנו לאכול שוב התנקו השמים, ולעיננו התגלה מראה מרהיב: ההרים זהרו, למים היה צבע עמוק וכהה, והשמים היו זרועי כוכבים. לא הצלחתי לזהות אפילו קבוצת כוכבים אחת. בחוץ היה מאד קר. בתוך האוהל המצויד היה לנו חם ונעים, ובשעה 20:00 הלכנו לישון.

התעוררנו אחרי 13 שעות שינה. השמים היו מכוסים בעננים, ואלכס הכין לנו קפה עם חלב. אחרי הקפה המשכנו לישון. היה כיף לנמנם בתוך השקט והשלווה. מעלינו ניצבו אוהלים של קבוצת מטפסים אשר חיקתה לימים בהירים על מנת לטפס על אחת הפסגות הסמוכות. שלג כבד החל לרדת, ונהייתי להקשיב לתיפוף השלג על יריעות האוהל מתוך שק השינה החם. האוהל של אלכס בו ישנו היה מעולה, השכבה העליונה העמידה בפני גשם היתה מחוברת ע"י תפסים לשלד האוהל, ולכן הקמתו היתה מהירה ופשטה. ניתן היה להכנס לאוהל משני הצדדים, והשכבה העליונה יצרה מרפסת בכל צד, שהגנה מפני הגשם. באחת המרפסות הנחנו את הציוד האישי, תרמילים, מקלות הליכה ונעלים, ובשנייה את כלי הבישול, האוכל והכירה. שאלתי את אלכס למה הוא משתמש בבנזיניה, והוא ענה שהדלק הלבן הרבה יותר זול מגז. הוא גם מכיר היטב את הבנזיניה שלו, ויודע לפתור תקלות בקלות. כלי האוכל של אלכס קלים ופשטים, הסירים מאלומיניום, הצלחות מפלסטיק, ויש לו מגן רוח מצויין לכירה. האוכל שהביא ובישל היה פשוט, טעים ומזין.

אט אט החלו העננים להתפזר, עד שנותרה שכבה דקה יותר, דרכה ניתן היה לחוש בשמש הזורחת. בהמשך אף נוצרו קרעים בעננים, שמש מלאה חיממה אותנו, וצבעה את המים בצבע טורקיז. פה ושם התמוטט קרח אל מי הלגונה. אלכס הכין לנו פסטה עם רוטב של טונה וירקות מוקפצים (בצל, אפונה, גזר, שום ועגבניה). האוכל היה טעים. איזה כיף של פרטנר להרים.

אחרי ארוחת הבוהרים התחלנו להתקפל. לא רציתי לעזוב. היה משהו קסום בשקט הנפלא, מי הטורקיז, הקרחונים, והשמש המלטפת.

הדרך למטה עברה במהירות, השמים שוב כוסו עננים. בחניון פגשנו קבוצת ישראלים, אביתר ואופיר סבלו מהתייבשות, או אולי סימפטומים של מחלת גבהים. עירבבתי להם בבקבוקי המים תמיסת אלקטרוליטים ומינרלים שהיתה ברשותי. הם הגיעו יומיים לפני כן להוארז, ועלו מיד לגובה של 4,700 מ'. את התוכנית לצאת למחרת לטרק הוואי-וואש הם ביטלו. אלכס ואני הצטרפנו למיניבוס שלהם, ובדרך עצרה אותנו משטרה. הסתבר שלנו אבד רשיון הנהיגה, והוא טרם הוציא חדש. נסענו אל תחנת המשטרה, ואחרי כמה דקות המשכנו בניסיעה חזרה להוארז.

בשבת המשכתי לבלות בחברתו של אלכס, והפעם נסענו למרחצאות המים החמים ב-Chancos. במקום יש נביעות מים חמים, כמו בכל עמק נהר סנטה, והמקומיים בנו בריכות וחדרים פרטיים. החדר קטן ופשוט, כל אורח ממלא את האמבטיה השקועה במים חמים, והיה כיף לשבת ולהתענג בתוכם.

בדרך חזרה אלכס מיהר לנסוע להוארז, ואני נשארת ב-Marcara, לחזות בתהלוכה חגיגת של המקומיים שרקדו ברחובות לצלילי תזמורת. הרוקדים נראו שתויים, ורבים נראו מונגולואידיים.

בערב פגשתי את אלכס, אשר סיפר לי שאחותו הודיעה לו שאביו חולה בסרטן, והרופאים משערים שהוא ימשיך לחיות רק עוד ארבעה חודשים. אלכס סיפר לי שהוא בכה כל הלילה, ותכנן את נסיעתו ללימה.

ביום ראשון ה-10.8, הביאה נורמה, בעלת האכסניה ביו הוריסונה בה לנתי, את אביב מתחנת האוטובוס. אביב תכנן רק שני ימי הסתגלות, וחשבתי שביום הראשון עדיף לא להתאמץ, ולכן יצאנו לשוטט יחד בשוק של הווארז. עננים כיסו את השמים. בצהרים הלכנו יחד עם אלכס לאכול שוב פאצ'אמאנקה ברחוב Jose Olaya. הפעם הנחיתי את אביב לא לאכול דבר מהבוקר, כדי להשאיר מספיק מקום לאוכל המשובח.

בימי ראשון הרבה מקומות סגורים בהוארז, ומקומות אחרים נסגרים להפסקת צהרים. ישבנו אחרי ארוחת הצהרים על ספסל בכיכר, וויקטור עבר במקום. ויקטור הוא מדריך העובד בצורה עצמאית. פגשתי בו מספר פעמים, והפעם פתחנו בשיחה. סיפרתי לו שאנחנו יוצאים עם אנדיאן קינגדום לטרק, והוא תרם לנו מהידע

ומהנסיון הרב שלו. ויקטור חזר על מה ששמעתי בשיחה בין נעים לאלכס, שהמקומות המדהימים במסלול אינם לאורך השביל בו הולכים החמורים, אין אליהם שבילים ברורים, ולכן דרוש ליווי של מדריך מקומי. במיוחד מסוכן ללכת לבד כאשר יש עננים, כי אז קל מאד לאבד את ההתמצאות. יחד עם אביב החלטנו שניקה מדריך, בנוסף לחמר שיוביל את החמורים נושאי הציוד. החלטנו שאנחנו רוצים ללכת לפחות בשני מסלולים שאינם ברורים ומחייבים מדריך. בסוכנות אנדיאן קינגדום הציעו לנו מדריך, את אנחל (Angel Callupe), יליד פוקפה (Pocpa). אנחל מדריך מנוסה, הלך את המסלול פעמים רבות, והוא בן למשפחה אשר מאגדת את החמרים לטרק הוואי-וואש. אנחל גר באותה תקופה בהוארז, הוא סטודנט לתקשורת, וידע מעט אנגלית.

בערב אלכס לקח אותנו לחנות ציוד טיולים יד שניה. בחנות יכולנו למצוא פריטי ציוד איכותיים במחירים זולים מאד (כנראה ממטיילים שהחליטו שלא ימשיכו לעשות טרקים, או שלא רצו להסחב עם הציוד בהמשך הטיול). אני כבר חוויתי את הקור באזור, וכשאביב סיפר לי שהוא הביא רק חולצות תרמיות ופליס, הצעתי לו לקנות מעיל פוך. לשמחתנו מצאנו מעיל איכותי שהתאים למידותי, ובצבע אדום עז שנראה למרחק. איזה יופי! במהלך טרק הוואי-וואש אביב הבין שהוא היה חייב את המעיל.

ביום שני החלטנו לצאת לטרק כדי להמשיך את ההתאקלמות של אביב ושלי. הפעם יצאנו ללגונה צ'ורופ (Churup). נהג המונית עמו קבענו באנדיאן קינגדום לא הגיע בזמן. התקשרתי לאלכס, ולמרות שהערתי אותו, הוא הגיע מיד עם מונית. איזה כיף כשיש חברים מקומיים. יצאנו לבוקר במזג אוויר שונה לחלוטין. עד לאותו יום כיסו עננים את השמים, לעיתים ביצבה השמש, ומדי פעם טיפס. באותו היום היו השמים נקיים מעננים, צבעם היה כחול נפלא, והשמש זרחה במלואה. איזה כיף, מזג האוויר התהפך בדיוק בזמן. אחרי נסיעה של כשעה ורבע התחלנו בהליכה. העפלנו ללגונה בקלילות יחסית, ואני הייתי מאושרת. שמחתי לגלות

שהתאוששתי, הסתגלתי לגובה, חזרתי לכושר מלא, והיה נהדר שאביב לא סבל מבעיות של גובה. הטיפוס ללגונה תלול, על סלעים לצד המים הזורמים בנחל צ'ורופ, שמנקז את מי הלגונה. כשהגענו ללגונה (4,485 מ') התגלה לעינינו מחזה מרהיב: מי הלגונה כחולים ירקרקים, מכתרים בהר צ'ורופ (5,495 מ'), עליו תלויים קרחונים, שהשתקפו במימי האגם. ישבנו על הסלעים, מוקסמים מהנוף הנהדר. איושת הרוח יצרה צורות גיאומטריות שונות לאדווה: לעיתים היו אלה פסים ולעיתים פסיפס. בטיולים בימים הקודמים בגובה זה היה לי קר. במזג האוויר השמשי החדש היה חם ונעים. כשירדנו ביקרנו בכפר Pitec בו מספר בקתות קש. רק חלק מתושביו הרועים עלו לגור בבקתות.

אחר הצהריים הגענו לאנדיאן קינגדום כדי לסגור פרטים אחרונים לטרק הוואי-וואש, והסתבר שהיו המון אי הבנות בסיכומים הקודמים. ערב לפני כן יצרנו תפריט פשוט עבור הטרק, וכשבאנו לבדוק את האוכל, גילינו כמות עצומה ופריטים שביקשנו לא לקנות. שעה ארוכה הוצאנו פריטים מהארגזים כדי להחזיר לספק. היינו מוכנים בשמחה לתרום למדריך ולחמר ארוחות מיוחדות, אך כמויות האוכל היו ענקיות. כשביקשנו לשלם עבור הציוד ששכרנו לטרק, נוספו פריטים שלא תומחרו לפני כן. כשהתחלנו את הטרק גילינו שלא הבנו נכון את המחירים שנאמרו ונכתבו באימיילים, וכך, ממצב שבו הטרק יעלה לנו US\$400 לכל אחד, בפועל הוצאנו US\$530 כל אחד (ראה "נספח ב - טבלת הוצאות" בחלק השלישי של יומן מסע זה: [המשך טיולים באנדים ונספחים](#)). אני מאמינה שהמידע שניתן לנו נמסר בתמימות, רק שבטרק הגענו למצב מביך כשלא נשאר לנו כסף מזומן. חלק מאי ההבנה נבע מכך שבאימייל ובמשרד לפני הטרק דיברתי עם לוסיאנה על העלויות, וכשבאנו לשלם היא לא היתה במשרד, וקיבלנו מידע שונה. סיבה נוספת היא שיטת התשלום. השיטה של אנדיאן קינגדום היא שעבור הציוד שמשכירים משלמים להם; עבור האוכל שקונה המדריך משלמים לספק האוכל; עבור ההדרכה משלמים ישירות למדריך; עבור החמר והחמורים לחמר; משלמים בנפרד ברכישת הכרטיסים לתחבורה הציבורית; ולכל קהילה שעוברים דרכה. אלכס, למשל, פרט את מחיר הפריטים השונים, אך לבסוף נקב במחיר כולל (הוא נהג כך גם כשיצאתי איתו ללגונה 69, וגם כשסגר את המחיר עם נעים לטרק שלו הוואי-וואש). למרות שחזרתי ושאלתי לפני הטרק, לא הצלחתי לקבל תשובה ברורה באנדיאן קינגדום על המחיר הכולל. במהלך השהות שלי בהוארז קיבלתי הצעות נוספות לאירגון הטיול מאלכס ומויקטור, ידעתי שמאלכס אקבל שרות מקצועי ואמין, אולם חשתי מחויבת ללוסיאנה מאנדיאן קינגדום, שהתכתבה איתי לפני שהגעתי לפרו.

[לחלק שני טרק סובב הוואי-וואש](#)